

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΑΡΤΗΣΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
'Από τὰς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου
'Εσωτερικοῦ δρ. 8.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πῶς ζῇ ὁ Παῦλος Βουρζέ. — 'Εορταὶ τῶν εὐχαριστιῶν καὶ τῶν μνημοσύνων ἐν Ἀμερικῇ. — Εὐαγγελικὸν Κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη. — Ἐλλογα αἰτήματα καὶ τρόπος ἐπιτυχίας αὐτῶν παρὰ Θεοῦ. — Σημειώσεις περὶ φυλακῶν, ὑπὸ 'Γιμοθίου 'Αναστασίου. — 'Υπὲρ τοῦ κηρύγματος τῆς α' Ἀναπλάσεως. — Μία δὴλωσις καὶ μία παράκλησις. — Ἡ πλήρωσις τῶν κενῶν ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν. — Νοελληνικὴ Μετάφρασις τῶν Ἀπάντων τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὑπὸ Μιχ. καὶ Νικ. Ι. Γαλανοῦ. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. — Κήρυγμα α' Ἀναπλάσεως.

ΠΩΣ ΖΗ Ο ΠΑΥΛΟΣ ΒΟΥΡΖΕ

Ὅτε πρὸ ἐτῶν ὁ Παῦλος Βουρζέ ἔφθανεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης ἐν Ἀμερικῇ, ἡ πρώτη ἐρώτησις, ἡ ὅποια ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἔτι τῷ ἀπηυθύνθη ὑπὸ ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου, ἦτο αὕτη· «Πιστεύεις εἰς Χριστόν ;»

Καὶ ὁ Βουρζέ ἀπήντησεν· ἡ δὲ ἀπάντησις του ἐπισφραγίζεται ἤδη λαμπρῶς καὶ διὰ τοῦ βίου του.

Τίς ὁ Βουρζέ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν ἡμεῖς. Ἐἶνε ὁ κορυφαῖος τῶν συγγρόνων Γάλλων μυθιστοριογράφων, ἀπαράμιλλος γνώστης καὶ ζωγράφος καὶ ἀνατόμος τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, κριτικὸς βαθύς, ἀληθὴς ἀριστοτέχνης τοῦ καλῶμου.

'Ερευνῶν ἄλλοτε ὁ Βουρζέ τὰ αἷτια, ἐκ τῶν ὁποίων προῆλθεν ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἀναβίωσις τῆς ποιητικῆς δόξης τοῦ Λαμαρτίνου, ἐξηκρίθωσεν ὅτι ἡ τροπὴ αὕτη τῶν Γάλλων ἀναγνωστῶν ὠφείλετο εἰς τὸ ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ἀνεθερμάνθη καὶ ἀνέζησε τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, τοῦ ὁποίου ἐμπνευσμένος ψάλτης ὑπῆρξεν ὁ Λαμαρτίνος. Καὶ τῆς ἐν Γαλλίᾳ θρησκευτικῆς ταύτης τροπῆς ὑπόδειγμα κάλλιστον παρίσταται αὐτὸς οὗτος ὁ Βουρζέ.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων ζῇ ἐγκύπτων ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μελέτην τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἄλλων βιβλίων θρησκευτικῶν.

'Ενῷ δὲ ὁ κόσμος τὸν ζητεῖ, αὐτὸς φεύγει τὸν κόσμον. Καὶ ἀφοῦ τόσα παρήγαγε λογογραφικὰ καλλιτεχνήματα, ἤδη ἐργάζεται εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ θεῖον κομφοτέχημα τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ψυχὴν.

Ὁ Βουρζέ εἰς τὸ ἐρημητήριόν του, ὅπου ζῇ ἔξω παντὸς κοσμικοῦ θορύβου, ἔκτισε ναὸν καὶ ἐν αὐτῷ ἐκκλησιάζεται καὶ προσεύχεται καθ' ἑκάστην. Κατὰ τὸν ὄρθρον τὸν βαλὺν, κατὰ τὸ σκυῖφως τῆς ἐσπέρας, ἐντος τοῦ κομποῦ ἐκκλησιδίου ὁ Βουρζέ ζητεῖ ἔλεος, εἰρήνην, κατάνυξιν καὶ θρησκευτικὴν ἔξαρσιν καὶ ἐμπνευσιν, ἡ δὲ ἐνίσχυσις τῆς πίστεώς του εἶνε δι' αὐτὸν προτιμότερα ἀπὸ πᾶσαν δάφνην φιλολογικὴν, ὥς ἡ ἐπιδοκιμασία τοῦ Θεοῦ τῷ εἶνε ἀπείρως πολυτιμότερα ἀπὸ τὰς κοσμικὰς ἐπευφημίας.

Καὶ οὕτω ἀποδεικνύεται διὰ μυριοστὴν ἔτι φορὰν, ὅτι ὅλα τὰ ἰσχυρὰ καὶ ὑπέροχα πνεύματα, τὴν ὑπερτάτην τιμὴν καὶ ἀγαλλίασιν εὐρίσκουσιν εἰς τὴν ταπείνωσιν των πρὸ τοῦ Σταυροῦ, καὶ εἰς τὴν συνάφειάν των πρὸς Ἐκεῖνον, ὅστις ἐν μέσῳ τοῦ σκότους χορηγεῖ τὸ φῶς, ἐν μέσῳ τῆς ταρχῆς δωρεῖ τὴν γαλήνην, καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρωπίνων ἀποπλανήσεων δεικνύει τὴν ὁδόν, ἐν ἣ ἀντὶ τῆς ἀπογοητεύσεως προβάλλει ἡ παρηγορία, καὶ ἀντὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς σήψεως ἐκλάμπει πάγκαλος ἡ θεία τοῦ πνεύματος ζωή.

ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΩΝ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ

Οἱ Πιτέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὡς γνωστόν, προσέχλλον ἐνίοτε παραδείγματα θεοσεβείας καὶ φιλανθρωπίας τῶν ἐθνικῶν, ὅπως διεγείρωσι καὶ ἐξάψωσι τὴν φιλοτιμίαν τῶν χριστιανῶν. Τοῦτο παρέχει καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι περισσότερον τὸ δικαίωμα νὰ προβάλλωμεν ἐκάστοτε τὸ παράδειγμα ἑτεροδόξων χριστιανῶν, ἵνα διεγείρωμεν καὶ ἐξάψωμεν τὴν εὐσεβειαν καὶ τὴν φιλοπατρίαν τῶν ἡμετέρων ὀρθοδόξων.

Καὶ τὸ παράδειγμα, καὶ τὴν φορὰν ταύτην, μᾶς δίδει ἡ

Ἀμερικὴ ἢ Ἀμερική, ἥτις ὄχι μόνον ὡς κοινωνία, ἀλλὰ καὶ ὡς κράτος διακρίνεται διὰ τὴν θεμελίωσιν καὶ ἐμπρακτον αὐτῆς ἀποφασίσαν πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν, πρὸς ἐλεγχόν καὶ ὁσιόδους μεγάλους μερίδας τῶν παρ' ἡμῖν πολιτευομένων, δημοσιογράφων καὶ λογίων, οἵτινες ἐπιδεικνύουσι μετ' ἀλαζύνος ἡλιθιότητος καὶ παρώσεως τὴν θρησκευτικὴν αὐτῶν ἀδυναμίαν, καὶ κύνονται ὑπὲρ πατρίδος, μόνον ἵνα τὴν κατακλύψωσι, ὡς αἰσθάνονται δὲ διδάσκοντες τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν ὅτι ὤθηεν ὁ νεώτερος κόσμος βυθίζε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ πολιτισμοῦ ὅχι μόνον μὴ ἔχων ἀνάγκην τῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ παρωθῶν αὐτήν, ἔτι δὲ καὶ καταπατῶν.

Οἱ ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι φροντίζουσι νὰ διασαλπίζωσι πρὸς τοὺς ἀναγνώστας των τὰς ἀτομικὰς ἐκκεντρικότητας τοῦτου ἢ ἐκείνου τοῦ Ἀμερικανοῦ. Ἰδιότροποι δὲ καὶ πλάττουσι τοιαύτας. Οὐδεὶς ὅμως ἐξ αὐτῶν φροντίζει νὰ καθίστῃ τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ἐνήμερον τοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου τῆς Ἀμερικανικῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἐπιρροῆς, τὴν ὁποῖαν ἐξασκεῖ τὸ Εὐαγγέλιον ἐπὶ τοῦ δημοσίου τῶν Ἀμερικανῶν βίου.

Ἡ «Ἀνάπλασις» ἐξ ἄρχῃς τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐπέστησε διὰ τοῦ κ. Σαλτσούνη τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἐπὶ τῆς Ἀμερικανικῆς εὐσεβείας τῆς δεσποζούσης εἰς τὰ ἔθνη, τὰς οἰκογενείας, τὴν κοινωνίαν, τὸ Κράτος, τὴν φιλολογοίαν, καὶ δικαιολογούσας τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Λαβουλαί, ὅτι ἐν Ἀμερικῇ ὑπάρχει ἀδιάρρηκτος σύνδεσμος μεταξὺ Εὐαγγελίου καὶ πάσης προόδου καὶ ἐλευθερίας· τὰς βεβαιώσεις αὐτῆς ταύτας ἐπικυρώνει περιφανῶς ἡ ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ ἐκδόμενη ἑλληνικὴ ἐφημερίς «Ἀτλαντίς» δι' ὧν ἐν τινι τῶν τελευταίων αὐτῆς φύλλων γρίφει περὶ ἐορτῶν τῶν Εὐχαριστιῶν καὶ τῶν Μνημυσάνων ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς.

Ἰδὲ τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἄρθρου τῆς «Ἀτλαντίδος».

«Οὐδαμῶς τῆς Εὐρώπης, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, τελοῦνται ἐορταί, οἷαι αἱ τῶν εὐχαριστιῶν καὶ τῶν μνημυσάνων ἐν Ἀμερικῇ, ἐορταὶ πάνδημοι καὶ ἀναποσπάστως συνδεόμεναι πρὸς τὸν ἐπίσημον βίον τοῦ ἔθνους. Κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν εὐχαριστιῶν ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, δι' εἰδικῆς προκηρύξεως, προσκαλεῖ τοὺς πολίτας ν' ἀναπέμψωσιν εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις ὑλόγησε τὰ ἔργα των, ἐκτείνας χεῖρα προστατίδα ἐπὶ τὰ σπαρτὰ αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὰ κτήνη αὐτῶν καὶ εὐνοήσας τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν τῆς γῆς. Ὁ Πρόεδρος τῆς συμπολιτείας θεωρεῖ καθήκον του νὰ ὑπενθυμίζῃ κατ' ἔτος πρὸς τοὺς πολίτας, ὅτι ἀνώτερος πάσης ἐπιγείου ἐξουσίας, τὰ πάντα ἐφορῶν καὶ διακοσμῶν, εἶνε ὁ Πλάστης τοῦ Σύμπαντος καὶ χορηγὸς παντὸς ἀγαθοῦ, ὁ Οὐράνιος πᾶτερ, πρὸς ὃν ἐπὶ πάσῃ εὐτυχίᾳ ἀπελόμεν ν' ἀνυψώμεν μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν καρδίαν.

Ἡ δευτέρᾳ ἐορτῇ, ἡ τῶν Μνημυσάνων, καταδεικνύει τὸν θεμελῖον πατριωτισμὸν τῶν Ἀμερικανῶν καὶ τὴν ἀληστον εὐγνωμοσύνην αὐτῶν πρὸς τὴν μνήμην τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων. Ἡ προσκομιδὴ τῶν ἀνθίων εἰς τοὺς τάφους τῶν στρατιωτῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ ἡ θέα τῆς Ἀμερικανικῆς σημαίας, κυματιζούσης ἐφ' ἐκάστου τάφου, ἀπο-

δεικνύουσιν, ὅτι ὁ λαὸς οὗτος, ὁ κατ' ἐξοχὴν πρακτικὸς θεωρούμενος, ἔχει πολλὴν κλίσιν πρὸς τὴν ποίησιν, πρὸς τὴν ἰδεώδες καὶ τὸ πνευματικόν. Ἐν πλήρει πεποιοῦνται, ὅτι αἱ πεσόντες ὑπὲρ πατρίδος ζῶσιν ἐν τῷ ἀσάτῳ κόσμῳ καὶ ἐνθυμούνται καὶ ἀγαπῶσι τὴν πατρίδα των, οἱ ἐπιζώντες κομίζουσιν εἰς τοὺς τάφους ἐκείνων τὸ εἰκαζόμενον προσφιλέστατον εἰς αὐτὰ ὄντα ὄφρον, ὥρατα καὶ εὐώδη ἄνθη, ἀφ' ὧν οὐδὲ νὰ θωπεύῃ αὐτὰ ἡ σκίτ' τῆς σημαίας, τοῦ ὕψους συμβόλου τῆς πατρίδος. Ἡ ἐορτὴ τῶν μνημυσάνων, καθ' ἣν τρόπον πανηγυρίζεται ἐν Ἀμερικῇ, εἶνε ἡ ἐπισήμως ἐκτελούμενη κήρυξις περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ περὶ τῆς ὑπάρξεως ἀσάτων ἀλλ' ἀρρήκτων δεσμών, οἵτινες συνδέουσι τοὺς ζῶντας μετὰ τῶν νεκρῶν. Οὐδὲ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξόρῳμεν τὴν ἰσχυρὰν ἡθιοποιὸν ἐπίδρασιν, ἣν ἡ ἐορτὴ αὕτη ἀσκεῖ ἐπὶ τῇ ψυχῇ τοῦ λαοῦ, ἰδίᾳ δὲ τῶν νεωτέρων, περὶ τῆς μορφώσεως τῶν ὁποίων ἔχει καθήκον νὰ μεριμᾷ ἡ Πολιτεία. Ὁ νέος Ἀμερικανὸς βλέπει ἐν τῇ ἐορτῇ ταύτῃ ὅποιας ἀγάπης καὶ τιμῆς ἀπολαύει ἐκ μέρους τῶν συμπολιτῶν του, καὶ πέραν τοῦ τάφου, ὁ ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιστὴς ἀγωνιζόμενος, τὸ θέαμα διὰ τοῦτο καθιστᾷ αὐτὸν φιλόπατριν καὶ γενναῖον. Ὁ ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιστὴς οὕτε ζῶν οὕτε μετὰ θάνατον κινδυνεύει νὰ λησμονηθῇ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις. Ὁ τραυματίας τοῦ πολέμου, ἐν ὅσῳ ζῇ, θὰ λαμβάνῃ ἐπαρκὴ σύνταξιν ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου, μετὰ θάνατον δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ θὰ δέχεται εἰς τοὺς αἰῶνας τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν ἀπογόνων του. Ἡ ἀνδρεία, ἣν ἐδειξαν οἱ Ἀμερικανοὶ στρατιῶται καὶ ναῦται κατὰ τὸν Ἰσπανοαμερικανικὸν πόλεμον, εἶνε τὸ λογικὸν ἀποτέλεσμα τῆς παρὰ τῷ λοφ' διαδόσεως τῶν ὑψηλῶν τούτων ἰδεῶν, αἵτινες καὶ καθ' ἐλάχιστον διδάσκονται ἐν τῷ σχολείῳ ἢ ἀπὸ τοῦ ἁθῆντος, αἵτινες καὶ κατὰ τὴν προεργίαν ἐορτῆς ἐπισήμως καθιεροῦνται καὶ ἐξαίρονται ὑπὸ τῆς Πολιτείας. Λαός, ὅστις διδάσκεται καὶ μαθηθῆναι νὰ πιστεύῃ εἰς Θεόν, ν' ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα καὶ ν' ἀψηφῇ τὴν θάνατον, ἔξεν δύναται ἢ νὰ μεγαλοουργήσῃ· τὰ ὑψηλὰ δὲ ταῦτα διδάγματα ἔχουσιν ἐν ἐκταταῖς ἢ ἐπὶ τῇ τῶν Εὐχαριστιῶν καὶ τῶν Μνημυσάνων».

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

ΒΛΟΒΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΑΥΤΩΝ ΠΑΡΑ ΘΕΟΥ

Ἀγαπητοὶ Ἀναγνώσταί.

Τὰ αἰτήματά μας παρ' αὐτῶν δέποτε, διὰ νὰ εἶνε λογικὰ καὶ ἐπιτευκτά, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀνταποκρίνωμεν εἰς τὰς ἡμετέρας ἀνάγκας, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε ἀξία καὶ ἀνάλογα τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀξίας ἐκείνων παρὰ τῶν ὁποίων τὰ ζητοῦμεν.

Ἐὰν ἐπὶ παραδείγματι ζητήσωμεν σύστασιν πρὸς ὅπου γόν παρὰ ἀπλοῦ καὶ χειρῶνακτος ἀνθρώπου, ὅτι εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ καταλάβωμεν ἐν τῷ ὑπουργείῳ του θέσιν ἀνωτέρου

ὑπαλλήλου, τὸ τοιοῦτον αἶτημα ἡμῶν θέλει εἶνε ἀκαιρον καὶ παράλογον, ὡς θὰ εἶνε μικρολόγον καὶ μικροπρεπές, ἐν παρ' ἐνός ὑπουργοῦ ἢ πρωθυπουργοῦ ζητήσωμεν νὰ μᾶς τοθετήσῃ ὑπὲρ τῆς εἰς ἐν κατὰστημα, ἢ ἐργάτας εἰς ὅλον ὅποτε χειρῶνακτικὸν ἔργον. ἴσως εἰς τοὺς πολλοὺς νὰ μὴ ἐμποιοῦσι τὴν προσήκουσαν ἐντύπωσιν τὰ εἰρημένα παραδείγματα, ἐπειδὴ αὐτοῦς εἰς τὸν τόπον μας τὰ τοιαῦτα κατὰ γενικὸν σχεδὸν κανόνα συμβαλίνουσιν, εἰς τοὺς εἰδόμενους ἡμῶς τὰ ἀλλοχοῦ καλῶς ἔχοντα καὶ ἐρῶς συμβαλίνοντα, ἴθα ἕκαστος γνωρίζῃ τὴν θέσιν του καὶ ἀπολαμβάνῃ τὴν ἀνάλογον τῆς ἀξίας του τιμὴν χωρὶς νὰ εὐρίσκηται εἰς τὴν ἀνάγκην οὐδὲ νὰ γνωρίζῃ ἀπλῶς τοὺς πρεσβεζομένους του, ἐμποιοῦσι βεβαίως ὅχι τὴν τυχοῦσαν ἐντύπωσιν.

Ὁ πρῶτος ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου Μεγαρέως Περίλαος ἐξήγησε παρὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Φιλίππου, τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔδρα τάλαντα πρὸς ἀποκατάστασιν δύο θυγατέρων του· ὁ Ἀλεξάνδρος ὁμοίως, θέλων νὰ δώσῃ ἀξίως τῆς θέσεως καὶ τοῦ μεγαλείου του, ἐδώρησατο εἰς τὸν φίλον του πενήτηκοντα εἰπόντος δὲ τοῦ Περίλαου, ὅτι δέκα μόνον εἶνε ἱκανά, ὁ Ἀλεξάνδρος ἀπήντησεν ὅτι, εἶνε μὲν ἱκανὰ ἐν σχέσει πρὸς σὲ ὅστις θὰ τὰ λάβῃς, δὲν εἶνε ὁμοίως ἱκανὰ ἐν σχέσει πρὸς ἐμὲ ὅστις θὰ τὰ δώσω. Ἐπίσης καὶ εἰς στρατιώτην, ὅστις τῷ ἐξήγησε χρήματα, ὁ Ἀλεξάνδρος ἐχάρισεν αὐτῷ ὀλόκληρον πόλιν· ὅταν δὲ ὁ στρατιώτης τῷ εἶπεν ὅτι, εἶνε μέγα τὸ δῶρον δι' ἑνα στρατιώτην, ὁ Ἀλεξάνδρος ἀπήντησεν ὅτι, δὲν εἶνε μέγα δι' ἑνα Ἀλεξάνδρον.

Ὁ λόγος δὲ ἡμῶν, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, ἀφορᾷ εἰς τὸ ὅτι, ὅπως τὰ δῶρα, τὰ ὅποια ζητοῦμεν ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ ἐνδόξους τῆς γῆς, πρέπει νὰ εἶνε ἀνάλογα τῆς σχετικῆς ἀξίας καὶ τοῦ μεγαλείου των, οὕτω πῶς πρέπει καὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς προσευχαῖς ἡμῶν νὰ ζητοῦμεν ἄξια καὶ ἀνάλογα τῆς ἀπολύτου δόξης καὶ τοῦ ἀπείρου μεγαλείου τοῦ Θεοῦ.

Ὡς εἶδομεν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς καὶ ἀναγινώσκοντες, ἐν τῷ «Πάτερ ἡμῶν . . . » ὁ Σωτὴρ μᾶς καθοδηγεῖ πῶς πρέπει νὰ προσευχώμεθα, ὅτι δηλονότι ἀξίον τοῦ Θεοῦ εἶνε νὰ ζητοῦμεν μετὰ τὴν πρὸς τὸν Ὑψιστον δοξολογίαν τὰ συμφέροντα ἡμῶν τὰ πνευματικὰ, νὰ ζητοῦμεν πρῶτον τὴν βασιλείαν του καὶ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἐπικράτησιν τοῦ νόμου τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, περὶ δὲ τῶν ὕλικων ἐν γένει πραγμάτων μεριμνᾷ ὁ Θεὸς καὶ χωρὶς ἡμεῖς οὐδ' ἀπλῶς νὰ κάμνωμεν αὐτῷ λόγον, διότι αἰεὶ, λέγει ὁ Σωτὴρ, ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρῆζετε τούτων ἀπάντων (1) καὶ ὡς πανάγαθος, πάντοτε προνοεῖ.

Ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τοὺς οὐδόλους προσευχομένους, τοὺς αὐτοκαταταχθέντας εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀλόγων ζώων, ὅς εὐρωμεν καὶ ἐκ τῶν προσευχομένων τοὺς πλείστους, νὰ μὴ αἰτῶνται τὰ πρόποντα καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸν αὐτὸν των, ὡς πνευματικὰ ὄντα, καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸν Θεόν, ὡς ἀπύλτον

Πνεῦμα, καὶ διὰ τοῦτο νὰ καθίστανται ἀνάξιοι τῆς προνοίας καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ Ὑψίστου.

«Πατὴρ μου, λέγει ἡ μήτηρ πρὸς τὸ τέκνον, παρακάλει τὸν Θεὸν νὰ φυλάττῃ τὸν πατέρα σου, νὰ πᾶρ καλὰ ἢ δουλεύῃ σου, νὰ προκοφῇς καὶ σὺ στὰ γράμματα καὶ λοιπὰ ὕλιστικά βαττολογήματα, σημειώσαν δ' ὅτι ἐν τοιοῦτον εἶδος προσευχῆς καὶ αἰτημάτων εἶνε ἐκ τῶν μάλλον ἐπαινουμένων καὶ θαυμαζομένων, διότι γίνονται καὶ ἄλλαι αἰτήσεις καὶ προσευχαὶ εἰς τὸν Θεόν εὐτελέστεραι καὶ ὑλιστικώτεραι, ὡς λ. χ. ἡ ἐξεπίτηδες γινόμενη προσευχὴ, παρακλήσις καὶ γονυκλισία, χάριν κέρους χρηματικῆς δίκης ἢ ἄλλης χρηματικῆς ἐπιχειρήσεως ἢ πρὸς ἐπιτυχίαν λαχείου κλπ., ἀφίνομεν δὲ τὰς ἐν εἴδει ἁρῶν ἀνοήτους αἰτήσεις καὶ εὐχὰς τινων καὶ μάστιγα γρυθῶν, ἅτινα ζητοῦσιν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὴν καταστροφὴν τῶν ἄλλων» ἐν τῷ ἴδω, Θεέ μου, λέγουσι πολλῶν, τυφλῶν, ξεκληρισμένων, ζητιάνων, νὰ τὸν ἴδω καὶ νὰ τὸν λυπηθῶ κλπ.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εἶδος τῆς προσευχῆς, τὸ ὅποιον μάστιγα συνιστῶμεν εἰς τὰ μικρὰ παιδάκια ὡς τέλειον τύπον ἀγαθῶν αἰτημάτων παρὰ τοῦ Θεοῦ, εἶνε μία ὁδηγία τοῦ τέκνου μας εἰς τὰ ταπεινὰ καὶ χαμηλὰ, εἰς τὴν ἰδιότητά, εἶνε καθαρὸς καὶ ἐμφαντικῶς νὰ εἴπωμεν ἡ τοιαύτη προσευχὴ εἰς τέλειος τύπος ἀγνώμονος ἐκείνου, ὅστις ἀεὶ ποτε ζητεῖ νὰ εὐεργετηθῇ, χωρὶς νὰ ἐκφράξῃ ποτὲ εὐγνωμοσύνην δι' ὅσα εὐεργετήθη, ἐνῷ ὁ ἀληθὴς τύπος τῆς προσευχῆς καὶ τῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ αἰτημάτων ἡμῶν καὶ τῶν τέκνων μας, ὡς προείπομεν, εἶνε νὰ ὑψώμεν, μόλις πράκειται νὰ προσευχηθῶμεν, τὸν νοῦν ἡμῶν ὑπεράνω πάντων τῶν γῆινων καὶ αἰσθητικῶν πραγμάτων καὶ πρῶτον νὰ προσφύρωμεν δοξολογίαν εἰς τὸν Θεόν διὰ τὰ ὑπερβαύματα καὶ ἐξαισία αὐτοῦ ἔργα, δεῦτερον νὰ ἐκδηλώμεν αὐτῷ εὐχαριστίαν διὰ τὰς ἀπείρους πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίας αὐτοῦ, καὶ τρίτον νὰ καθυποβάλλωμεν αὐτῷ δέησιν, ὅπως χαρίσῃται ἡμῖν τὰς πρὸς σωτηρίαν ἠθικὰς ἀρετὰς καὶ μᾶς προσλάβῃ εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ Βασιλείαν.

Εἰς τοὺς ζητοῦντας παρὰ τοῦ Θεοῦ πλοῦτον καὶ ματαίας δόξας, αἰτήματα δηλαδὴ εὐτελῆ καὶ ἀνάξια τοῦ θαύματος μεγαλείου, ὁ Κύριος ἀπαντᾷ, ὡς ἀπήντησεν εἰς τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ζαβεδάου, ὅτε ἐκ πλάνης ἐζήτουν πρωτοκαθεδρίας, διὰ τοῦ αὐτοῦ οἶδατε τί αἰτεῖσθε ν(1)· διότι τὸ πῶς θὰ καταβῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ τό, τί θὰ φάγωμεν ἢ τί θὰ πῖωμεν καὶ πῶς θὰ ἐνδυσθῶμεν, ἀπάντα ταῦτα, λέγει ὁ Σωτὴρ, τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ(2)». Ἐπομένως ἔθνη, ἔχθροι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Κοινωνίας εἶνε ἐκεῖνοι, οἵτινες τρέχουσι ζητοῦντες χρήματα καὶ ἀξιώματα, ὅχι ἐκ πλάνης ὑπὲρ τοιούτων προσευχόμενοι, ἀλλ' οὐδαμῶς προσευχόμενοι καὶ ὡς μόνον ἐφ' ἑαυτοὺς ἀνὰ στόμα ἔχοντες τὴν κατὰ τῶν ἄλλων ἔβρον καὶ συκοφαντίαν.

Ἦδη δὲ εἰπόντες περὶ τοῦ τί εἶνε πρέπον προσευχόμενοι νὰ ζητοῦμεν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, λέγομεν καὶ περὶ τοῦ τρόπου,

(1) Ματθ. στ'. 32.

(2) Μάρκος ε'. 38. (2) Ματθ. ε'. 32.

καθ' ἃν πρέπει νὰ ζητῶμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν τὰ πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν αἰτήματα καὶ περὶ τοῦ μέσου τῆς ἐπιτεύξεως αὐτῶν, ὅτι τὸ μόνον μέσον εἶνε ἡ ζωὴ καὶ ἔνθερμος πίστις, ἡ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἐξόχου ἀρετῆς τῆς ταπεινοφροσύνης, ἥτις συνεπάγεται τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἡμετέρας ἡθικῆς καὶ πνευματικῆς γυμνότητος καὶ ἀσφαλίζει τὴν Πίστιν καὶ τὴν ἐρ' ἡμᾶς εὐπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ.

Πίστειας δὲ τοιαύτης ζωηροτάτης ἀξιοζήλευτον παράδειγμα μᾶς παρέχει ὁ Ἐκατόνταρχος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς προσεχούς Κυριακῆς, ὅστις, ἀκούων τὰ περὶ τῶν θαυμασίων τοῦ Ἰησοῦ, τόσον ἀκραδάντως ἐπίστευεν εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον καὶ θεῖαν τοῦ Σωτῆρος δύναμιν, ὥστε ἐρρόνει, ὅπως καὶ ἐγένετο εἰς τὸν παραλυτικὸν δοῦλον αὐτοῦ, ὅτι ἤρκει μακρόθεν ἡ θέλησις καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ θεραπεύσῃ οἰονδήποτε νόσημα. Πρωμαίαιζε δὲ τὴν πρὸς τὰς νόσους δύναμιν καὶ ἐξουσίαν αὐτοῦ μὲ τὴν πρὸς τοὺς ὑπὸ τὴν ἰδίαν του ἐξουσίαν στρατιώτας· «Κύριε, λέγει, οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς, ἀλλὰ μόνον εἰπέ λόγον καὶ ἰαθῇσεται ὁ παῖς μου. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ἔχων ὑπ' ἑμαυτὸν στρατιώτας, καὶ λέγω τούτῳ· Πορεύθητι, καὶ πορεύεται· καὶ ἄλλῳ· Ἐρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ τῷ δούλῳ μου, Πόισον τοῦτο καὶ ποιεῖ». Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀκούσας εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· Ἀμὴν λίγω ὑμῖν· οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὑρον». (1)

Τὸ αἶτημα τοῦ Ἐκατόνταρχου, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, διότι ἦτο εὐγενές, ὡς ἀποτέλεσμα εὐπλαγχνίας, καὶ διότι ἐζητήθη μετὰ θερμῆς πίστεως καὶ ταπεινοφροσύνης, ἐγένετο εὐθὺς δεκτὸν παρὰ τοῦ Σωτῆρος, ὅστις θεραπεύσας αὐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τὸν Παραλυτικὸν εἶπεν αὐτῷ, «Ὑπαγε καὶ ὥς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι». (2) Καὶ ἡμεῖς, ἵνα εἰσακουσώμεθα, δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν ἀπὸ τὸν «Βασιλεῖα χῶμα», οὐδὲ ἀπὸ τὸν «Χαλκιδὸν προζύμι», τὰ δὲ πνευματικὰ παρὰ Θεοῦ αἰτήματά μας πρέπει νὰ τὰ ζητῶμεν μετὰ θερμῆς πίστεως καὶ πεποιθήσεως εἰς τε τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ, ὅτι δύναται νὰ μᾶς τὰ δώσῃ, εἰς τε τὴν πανσοφίαν αὐτοῦ, ὅτι γινώσκει πανσόφως τί τὸ ὠφέλιμον εἰς τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, καὶ μετὰ ἀπολύτου πεποιθήσεως εἰς τὴν ἀπειρον Αὐτοῦ ἀγαθότητα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΦΥΛΑΚΩΝ

Ἐπεσκέφθη προ καὶ μετὰ τὸ Πάσχα τὰς φυλακὰς Ἀθηνῶν, Αἰγίνης καὶ Ναυπλίου. Ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου ἦτο ἡ διανομὴ ἐνδυμάτων προερχομένων ἐκ τῶν δύο φιλανθρωπικῶν σωματείων, τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος καὶ τῆς ἐπικούρου αὐτῇ «Εὐποίας», τῶν διατελούντων ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μεγαλειότητος τῆς Βασιλίσσης.

Τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα ἐπεσκέφθη τὰς φυλακὰς Ἀθηνῶν.

(1) Ματθ. κ'. 8—10. (2) Διδόθ. 13.

νῶν. Ὁμίλησα πρῶτον εἰς ὅλους ἡμοῦ ὁμίλιας κατηχητικὰς καὶ παρηγορητικὰς, καὶ διένειμα κατόπιν εἰς τοὺς ὄντως ἐνδεεῖς καὶ ἀπόρους ὅσα εἶχον νὰ διαθέσω ἐνδύματα. Οἱ λαβόντες εἰς τὰς φυλακὰς Παλαιοῦ Στρατωνῶν καὶ Συγγροῦ ἀνέρχονται εἰς 188.

Ἀπὸ 1—6 Μαΐου ἐπεσκέφθη τὰς φυλακὰς Αἰγίνης καὶ Ναυπλίου, ἐν αἷς ἐξεπλήρωσα τὸν αὐτὸν σκοπὸν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Οἱ λαβόντες τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς Αἰγίνης ἀνέρχονται εἰς 105, οἱ δὲ τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς Ναυπλίου τὸ ὅλον εἰς 111.

Βεβαίως ἡ ἐλεημοσύνη πρέπει νὰ ἐκτελεῖται κατὰ τὸ παράγγελμα τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ μὴ γίνωσκῃ ἡ δριστερὰ τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ. Ἀλλὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ ἐφαρμόζηται εἰς τὰ ἄτομα καὶ οὐχὶ εἰς τὰ σωματεῖα τὰ φιλανθρωπικά, τὰ ὅποια σκοπὸν ἔχουν καὶ νὰ ὑπευθυμίζον καὶ νὰ παραινούν τοὺς ἀδιόφορους εἰς τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος τῆς περιθάλψεως· ἐνδεῶν καὶ πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Διὰ τοῦτο δημοσιεύω βραχείας σημειώσεις περὶ τῶν φυλακῶν, ἃς ἐπεσκέφθη, θεωρῶ καθήκον μου νὰ διακηρύξω, ὅτι τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον τῶν εἰρημένων σωματείων πρὸς τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς γυμνοὺς, εἶνε ὄντως χριστιανικὸν καὶ διὰ τοῦτο πάσης ὑποστηρίξεως ἄξιον.

Ἡ ἐνδεὴς καὶ ἡ γυμνότης ἀνθρώπων ἐλευθέρων δυνατόν νὰ μὴ βραδύνῃ νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὰ ὅμιματα εὐπορούντων, νὰ κινήσῃ δὲ εἰς οἶκτον καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν περιθάλψιν. Ἀλλ' ἡ ἐνδεὴς καὶ ἡ γυμνότης, ἡ φυλακισμένη εἰς τὰς ἀνηλίκους τριώγλας τῶν ἑλληνικῶν φυλακῶν, εἰς οὐδενὸς φιλανθρωποῦ τὰ ὅμιματα ὑποκίπται καὶ παρ' οὐδενὸς ἔχει νὰ ἐλπίσῃ.

Ἐκεῖ τὸ ἔργον τῆς στερήσεως εἶνε θάνατος σωματικὸς καὶ ψυχικὸς. Διότι οἱ ἐκεῖ ὑπὸ πάντων ἐγκαταλειμμένοι ἀπελπιζόνται, ἀρνοῦνται Θεόν, μισοῦσι κοινωνίαν, ἀγριάζουσιν, ἐκφαυλίζονται! Καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖ ἡ φιλανθρωπευμένη χεὶρ εἶνε ἐξόχως χεὶρ ἀγάπης, ἥτοι χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἀνείρουσα ἀπὸ τῆς καταπτώσεως καὶ σώζουσα ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου.

Κατὰ τὴν περὶ ἧς πρόκειται ἐπισκεψὲν μου εἰς τετρακοσίους τέσσαρας ἐγκαταλειμμένους γυμνοὺς καὶ φθειμένους ἐδόθησαν ὑπὸ τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος καὶ τῆς «Εὐποίας» ἐνδύματα.

Εἶνε βεβαίως ὀλίγα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐνδεῶν καὶ ἀνεπαρκῆ διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν. — Ἐπρεπε νὰ δώσωμεν εἰς ὑπερβίπλασιους, ἐνδυμασίας δὲ πλήρεις ἔπρεπε νὰ δώσωμεν· ἀλλὰ δὲν εἴχομεν.

Εἶνε ἡ τρίτη ἐπισκεψὲς μου αὐτὴ πρὸς παροχὴν ἐνδυμάτων. — Προηγήθησαν δύο ἄλλαι μόνον εἰς τὰς φυλακὰς Ἀθηνῶν κατὰ τὸ Πάσχα τοῦ 1899 καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Ὅσα εἴχομεν εἰς ἐκάστην τῶν δύο πρώτων ἐπισκεψέων, τόσα περίπου εἴχομεν καὶ εἰς τὴν τελευταίαν. Ἐπρεπε νὰ εἴχομεν διπλάσια, ἀφοῦ ἐγένεε γνωστὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς

Α. Μεγαλειότητος τῆς Βασιλίσσης καὶ ἡ προθυμία τῶν ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν Αὐτῆς προστασίαν διατελούντων σωματείων, τῶν ἐπανειλημμένων ἀπευθυνθέντων εἰς τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων. Ἀλλὰ δὲν εἴχομεν, διότι ἐξακολουθεῖ νὰ κατέχη ἡ νόσος τῆς πρὸς τοὺς φυλακισμένους ἀδιαφορίας τοὺς εὐπορούντας ἐκ τῶν ἐλευθέρων. Ἀφ' οὗ δὲ ἦτι τινὰς τούτων κατέχει καὶ ἀποτροπιασμὴ καὶ περιφρόνησις πρὸς τοὺς κακούργους! . . . Ἀνημονοῦν τὸ «ὁ ἀναμάρτητος τὸν λίθον βαλέτω», καὶ δὲν αἰσθάνονται τὸ βάρος τῆς ἐπὶ τῆς ράχews των κρεμασμένης πέτρας.

Ἴνα ἐνδιαφέρονται οἱ ἐλευθεροκρινουνοῦντες περὶ τῶν φυλακισμένων καὶ διὰ τὰ συμπαθεῖν οὗτοῦ; καὶ θυσιάζουν καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τὸν ὀβολὸν τῆς φιλανθρωπίας των, πρέπει νὰ σκεφθῶσι πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅτι ἦτο καὶ εἶνε δυνατόν νὰ λάβουν τὴν θέσιν των καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ καὶ νὰ εἶνε γυμνοί, ὅπως ἐκεῖνοι, φθειρῶντες καὶ ρυπαροί, ὅπως ἐκεῖνοι, περιφρονημένοι καὶ ἐξηυτελισμένοι. Πρέπει νὰ φοβηθῶσι μὴ καὶ τῶν τέκνων των ἡ θέσις εἶνε ἐκεῖ, ἀφ' οὗ ἡ περὶ τὴν καλπούσαν ἐγκληματικότητα ἀφροντισία τόσον μέγα κράτος εἰς αὐτὴν δίδει καὶ ἡ ἀρετὴ κατήντησε λόγος κενός, ἡ δὲ κακία εἶνε ἡ μαγνητίζουσα καὶ στροβιλίζουσα εἰς καταπονητισμὸν μεγάλῃς δύναμεις.

Βεβαίως ὑπάρχον καὶ ὑπάρχον εἰς ὅλα τὰ φιλανθρωπικά ἔργα καὶ οἱ ἀνυπερβύοντες καὶ ἐπιδεικνύμενοι ἐν ὀνόματι τῆς ἀγίας τοῦ Ἰησοῦ φιλανθρωπίας. Καὶ πολλὰ σκότια καὶ ἀνόσια διαπράττονται μετ' ἀναιδούς ἀσεβείας πρὸς τὸν παγγινώστην Θεὸν καὶ πρὸς τοὺς ἀπὸ ἀγνῆς καὶ ἀγίας πάντοτε διαθέσεως πλουσίους καὶ ἰσχυροὺς ὑποστηρικτὰς τῶν ἐνδεῶν καὶ πασχόντων. Καὶ διὰ τοῦτο δικαιοῦται πᾶς τις νὰ δυσπιστῇ καὶ νὰ ἀμφιβόλλῃ εἰς τὴν αὐτοσύστασιν καὶ τὸν αὐτοπάεινον, καὶ εἰς τὴν αὐτοδιακήρυξιν πολλῶν ἀγισπύργων ἐπιτηδεούντων φιλανθρωπῶν. Ἀλλὰ τὰ σωματεῖα, περὶ ὧν τὰς γραμμάς ταύτας χράσσομεν, εἰς τὰ ἔργα τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν ἀποβλέποντες, καὶ εἰδικῶς τὴν φροντίδα περὶ τῶν φυλακισμένων γυμνῶν καὶ τῶν διὰ χρέη κρατουμένων ἐξετάζοντες, ἔχουν νὰ παρουσιάσουν πράγματα, παρέχοντα πρὸς αὐτὰ ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ «Εὐποία» ὑποστηριζομένη καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος, ἔδωκεν εἰς διάστημα ἐνός καὶ ἡμίσεως ἔτους εἰς χιλίους πεντήκοντα δυστυχεῖς ἐνδύματα.

Εἶνε ἀληθές ὅτι εἰς τὸ διάστημα ἐνός καὶ ἡμίσεως ἔτους εἰς εἴκοσιν ἐξ οἰκογενειάρχων κρατουμένων διὰ χρέη εἰς τὰς φυλακὰς Τριγγέτα ἐδόθη ἡ ἐλευθερία πληρωθέντων τῶν χρεῶν των. Αἶγω ὅτι εἶνε ἀληθές, διότι ἰδίᾳ χεὶρ ἔδωκε τὰ ἐνδύματα καὶ μόνος ἀναῖρον καὶ προέτεινα εἰς ἀποφυλάκισιν τοὺς πτωχοὺς οἰκογενειάρχας.

Νομίζω ὅτι τὰ φιλανθρωπικά ταῦτα πράγματα εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν καὶ νὰ κινήσουν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Τὸ ἔργον, τὸ γε νῦν ἔχον, φέρει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ σπουδαίου καὶ σοβαροῦ καὶ παρέχει ἱκανὰ τὰ ἐγγύγια

καὶ εἰς τοὺς μάλιστα δυσπίστους. — Χρειάζεται μόνον πίστις καὶ ἀγάπη χριστιανικὴ ἵνα πρωτοστατήσωσιν οἱ κληρικοὶ εἰς τὴν ὑποστήριξιν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον σύμφωνον μὲ τὴν ἀποστολὴν των δὲν ἀποφασίζουσιν νὰ ἰδρῶσιν ἴδιον ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων σύλλαγον.

Χρειάζεται στοιχειώδης ἀνθρώπινος πολιτισμός, ἵνα μὴ τόσον ἀδιαφόρως καὶ περιφρονητικῶς ἀκούουν τὸ ὄνομα ἀφυλακισμένοι· εἰ πολυτάλαντοι πλούσιοι μᾶς.

Χρειάζεται στοιχειώδης γυναικεῖα συμπάθεια καὶ στοργή, ἵνα πᾶσαι αἱ εὐποροῦσαι χριστιαναὶ Ἑλληνίδες κρατήσουν εἰς τοῦ ἔτους ἀπὸ τῶν μάταιον καλλωπισμῶν των καὶ τὰς ματαιὰς διασκεδάσεις των δύο μόνον δραχμὰς, ἀγοράσουν διὰ τούτων τέσσαρας πήχεις ὑψίσματος καὶ κατασκευάσουν ἐν ὑποκόμιστον, μὲ τὸ ὅποιον νὰ καλύψῃ τὸ γυμνὸν σῶμά του εἰς ἀπόκληρος φυλακισμένους.

Ἐὰν ἡξέυρετε πόταν χορὰν καὶ πόσῃν παρηγορίαν προξενεῖ καὶ τὸ ἐλάχιστον ὄνρον εἰς τὸν φυλακισμένον, τότε θὰ ἐνοεῖτε τὴς συστάσεως μου καὶ θὰ εἰσηκούετε τὰς παροτρύνσεις μου. — Ἐὰν ἡξέυρετε ὅτι καὶ ἐν μανδύλιον μὲ παρηγορητικούς λόγους διδομένον δύναται νὰ ἀφηνίση ταλαιπωρὸν ψυχὴν καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ὑψώσῃ πρὸς τὸν Οὐρανὸν τὰ ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ἀπογορητέως κλεισμένα βλέμματά της, θὰ ἐνοεῖτε πῶς τὸ ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων φιλανθρωπικὸν ἔργον εἶνε ἄξιον ἐπατεμένων κεφαλῶν, αἱ ὅποια πολυτιμότερον κόσμημά των ἔχουσι τὸν Σταυρὸν τοῦ Ἀναμαρτήτου, ὁ ὅποιος ἐθυσιάσθη ἵνα δώσῃ τιμὴν εἰς τοὺς ἐκ τῆς ἀμαρτίας ἀτίμους!

Μάθετέ τα ὅσοι δὲν τὰ ἡξέυρετε, καὶ ἐνθυμηθῆτέ τα ὅσοι τὰ γνωρίζετε, ἀλλὰ τὰ λησμονεῖτε.

Σὺς κάμνει τιμὴν ἡ περὶ τῶν ἐν ἀτιμίᾳ φροντίς.

Θὰ αἰσθανθῆτε χαρὰν, τὴν χαρὰν εἰς αὐτοὺς προξενούντες.

Θὰ σὰς ἀγαπήσῃ ὁ Χριστός, διότι πρὸς τοὺς ἐν φυλακῇ στοργὴν καὶ συμπάθειαν θὰ δείξητε.

Ἡ ὕλική θυσία σας εἰς ἀσκήμαντος, ἀλλὰ τὸ ἡθικόν σας κέρδος μέγα καὶ ἡ πνευματικὴ περιωπὴ θαυμαστὴ.

Ναί· θὰ καταβῇτε πολλὴ χρομὴ διὰ τὰ ἀσχοληθῆτε ὑπὲρ τῶν περιφρονημένων φυλακισμένων, ἀλλ' ἡ κατάβασίς σας αὐτὴ σημαίνει ἀναβίβασίς σας εἰς ὕψος τιμῆς καὶ δόξης.

Ἡ φαντασία σας ἡ περιεπταμένη εἰς αἰθέρια πάντοτε ὕψη, ἐὰν στραφῇ καὶ κάμῃ ἐπισκεψὲν εἰς τὰς τρώγλας τῶν φυλακῶν, ὅπου ὑπάρχουν οἱ ὅμοιοι σας ἄνθρωποι, ἴσως σὰς προξενήσῃ ἀποπνευκτικὴν στενοχωρίαν καὶ σὰς ἀναγκάσῃ εἰς μυκτηρισμὸν πρὸς τοὺς κακούργους! Ἀλλὰ ταπεινώθητε καὶ προσέξτε εἰς τὸν ἐαυτὸν σας πρῶτον καὶ ἔπειτα εἰς τοὺς ἐν τῇ φυλακῇ. — Εἰμαι βέβαιος ὅτι θὰ αἰσθανθῆτε ὅτι ἡ συμπάθειά σας πρὸς τοὺς ἐν τῇ φυλακῇ εἶνε συμπάθεια πρὸς τὸν ἐαυτὸν σας, καὶ ὅτι μὲ τὴν συμπάθειάν σας αὐτὴν ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἀνυψώσεσθε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Θρόνον τοῦ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καθήμενου καὶ λαμβάνετε τὴν εὐλογίαν του.

Τιμόθεος Ἀναστασίου

(Ἀκολουθεῖ)

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Ἐν ᾧ ὁ διευθυντής τῆς «Ἀναπλάσεως» περιοδεύει εὐαγγελιζόμενος τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ ἐκδότης καὶ συντάκτης αὐτῆς εὐρίσκειται ἀπέναντι πολλῶν ποραπύων ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς κήρυκος τῶν θεῶν ἀληθειῶν καὶ ἐντολῶν. Ἐκείνοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ἤδη ἐκήρυξε, παραπονούνται ὅτι δὲν τὸν ἐπανοθέλουν συχνά· οἱ δὲ ἄλλοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐλόλυν δὲν μετέβη, ἔχουν κατ' οὗτοῦ ὅτι δὲν τοὺς λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τοῦ ποσῶς.

Ἄς ἐπιτραπῇ ἐν τούτοις εἰς αὐτὸν νὰ ἀπολογηθῇ, διότι ἀκριβῶς κανεὶς δὲν εἶνε ὀκνῶν νὰ καταδικάζηται.

Καὶ λοιπὸν ἀπαντᾷ ὅτι ἕκαστος εὐθύνεται δι' ὅσα παραλείπει, καίτοι ἡδύνατο νὰ τὰ ἐκτελέσῃ, ἐνοχλῇ δὲ διὰ τὰ ἀδύνατα δὲν ὑπάρχει. Ἄλλ' ἀκριβῶς πρὸς ἀδυνάτων εὐρίσκειται διὰ τῶν ἀπαιτήσεων, οἵτινες ἐγείρονται ἐπ' αὐτοῦ.

Ζητεῖται ἐκ Πύργου, ἐκ Πιατρῶν, ἐκ Κορίνθου, ἐκ Βόλου, ἐκ Φαρσάλων, ἐκ Τυρναβοῦ, ἐκ Τρικινίων, ἐκ Λεβαδείας, ἐκ Τριπόλεως, ἐκ Καλαμῶν, ἐκ Σπάρτης, ἐκ Λευκάδος, ἐκ Κερκύρας. Ζητεῖται ἐπὶ ἐκ Σάμου, ἐκ Κύπρου, ἐξ Αἰγύπτου. Ἡ συρροὴ αὐτῆ ἀιτήσεων δὲν τῷ φέρει καμμίαν ἐνόχλησιν, ἀπ' ἐναντίας τὸν εὐχαριστεῖ καὶ παρὰ τὰς οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις του εἶνε ἑτοιμὸς νὰ τρέξῃ. Ἀλλὰ τὰ ἐμπόδια, τὰ δημιουργοῦντα τὸ ἀδύνατον, ὑπάρχουν ἄλλαχού.

Ποῦ ;

Εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του πρὸς ἑκδόσιν τοῦ φύλλου τῆς «Ἀναπλάσεως» καὶ πρὸς ἀποστολὴν αὐτοῦ.

Ἡ ἑκδοσις ἀπαιτεῖ κατὰ μῆνα περὶ τὰς χιλιάδας πεντακοσίας δραχμὰς. Διὰ τὴν ἐξευρίσκειναι τὸ ποσὸν τοῦτο, ὡς μέχρι σήμερον τὰ πράγματα ἔχουν, εἶνε ἀνίκητος συχνῶν ὑπομνήσεων αὐτοῦ τοῦ ἐκδότου πρὸς τοὺς διαφόρους ἀνταποκριτάς. Διότι, κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἀτυχὴ νεοελληνικὴν συνήθειαν, οἱ ἐμβάζοντες τὰς συνδρομὰς ἀπ' ἐαυτῶν ἢ μετὰ μίαν παράκλησιν εἶνε ἀτυχῶς ἐλάχιστοι. Διὰ τοῦτο ὁ συντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως» φρενὶται τὰ ἀποτελέσματα συχνῶν ἀπουσιῶν του ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἀλλὰ φοβεῖται ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἐβδομαδιαίαν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου. Κατὰ τὸν κρατοῦντα τρόπον ἀποστολῆς ἕκαστον φύλλον στέλλεται μετὰ τῆς ἰδιαίτερας του ταινίας φερύσης τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συνδρομητοῦ. Ἐχομεν δὲ τέσσαρας χιλιάδας συνδρομητῶν, ἅρα καὶ τέσσαρας χιλιάδας ταινιῶν.

Ἐνταῦθεν προκύπτουσι δυσχερεῖαι ὅχι μικραί. Εἰς ἐκαστὴν ἀποστολὴν πρέπει νὰ σημειωθῶν καὶ νὰ πεταχθῶν αἱ ταινίαι διαγεγραμμένων συνδρομητῶν, οἵτινες μῆνα παρὰ μῆνα καὶ ἔτος παρ' ἔτος πληθύνονται. Μία ἀβλαψία λοιπὸν τοῦ ἀρμολίου ὑπαλλήλου, ὅχι δύσκολος εἰς ἐργασίαν ἐπὶ τόσων χιλιάδων ταινιῶν, δύναται νὰ σβῇ τὴν ταινίαν τοῦ ὑπάρχοντος συνδρομητοῦ, καὶ νὰ κατατάξῃ πρὸς ἀποστολὴν ταινίαν τοῦ διαγραφέντος. Οὕτως ἐνίοτε τὰ φύλλα τῶν δι-

φόρων πόλεων παρουσιάζονται ἑλλειπῇ ἢ πλεονάζοντα, καὶ τότε ἀρχίζει ἐπιπονωτάτη ἐργασία καταμετρήσεων καὶ ἀντιπαραβολῶν πρὸς ἀνέκδοτον τοῦ λάθους, ὃ δὲ ἐκδότης τῆς «Ἀναπλάσεως», ὁ τρέμων πλῆθον τὰ τοιαῦτα λάθη, ἀναγκάζεται πολλὰκις νὰ ἐπιστατῇ προσωπικῶς εἰς τὴν τοιαύτην ἐργασίαν. Καὶ ἐνταῦθεν σφυρηλατοῦνται ἄλλα δεσμά του πρὸς τὰς Ἀθήνας καὶ τῷ καθιστώσιν ἀδύνατον τὴν ἐξ αὐτῶν ἀπομάκρυνσιν.

Καὶ ἐν τούτοις τὸ ἀδύνατον πρέπει νὰ γείνη δυνατόν. Πῶς ; Ἡμεῖς θὰ ἐκτελέσωμεν τὸ ἰδικὸν μας· οἱ συνδρομηταὶ μας ὅς κάμουν καὶ αὐτοὶ τὸ ἐξ αὐτῶν ἐξαρτῶμενον.

Τὸ ἰδικὸν μας εἶνε τοῦτο· συνεννοούμενοι μὲ τοὺς ἀνταποκριτάς μας, ὅπου ἔχομεν τοιοῦτους, προσωπικῶς ἢ δι' ἰδίου διανομίας ἐγγειριζόμεντας τὰ φύλλα, θὰ τοῖς τὰ ἀποστέλλωμεν τοῦ λοιποῦ ἰσαριθμὰ πρὸς τοὺς συνδρομητάς, ἅνευ ταινιῶν, αὐτοὶ δὲ θὰ τὰ διανέμωσιν οὕτω πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν συνδρομητῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρ' αὐτοῖς καταλόγου. Καὶ πληροφоруμένα μὲν ὅτι συνδρομηταὶ τινες ἔχουσι τὴν ἀδυναμίαν νὰ βλάψουν ἐντυπα τὰ ὀνοματεπώνυμά των, ἀλλ' ἐλπίζομεν ὅτι πρὸς τοῦ ἐπιδικωμένου σκοποῦ θὰ ὑποστώσιν εὐχρηστῶς τὴν στέρησιν τῆς τιμῆς ταύτης. Διότι ἡμεῖς οὕτω θ' ἀπαλλαγώμεν ἀπὸ μίαν αἰτίαν, ἥτις μᾶς δεσμεύει ἐδῶ, καὶ θὰ ἐράμωμεν πολλὰχού κηρύττοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, οὕτω δὲ θὰ ἱκανοποιήσωμεν μίαν κοινὴν ἀπαιτήσιν, ἥτις ἀνταποκρίνεται καὶ πρὸς ζωηροτάτην ἐπιθυμίαν ἰδικὴν μας.

Ἀλλὰ τὸ ἰδικὸν μας μέτρον τοῦτο δὲν φθάνει ἐφ' ὅσον καὶ οἱ ἀνταποκριταὶ καὶ οἱ συνδρομηταὶ μας δὲν κάμουν, ὅτι εἰς αὐτοὺς ἀπόκειται. Ποῖον ; Νὰ πληρώσωσι οἱ μὲν μὲ προθυμίαν, νὰ μᾶς ἐμβάζουν οἱ δὲ ἄνευ ἀναβολῶν τὰ εἰσπραττόμενα. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν κέρδη, οὐδ' ἐφροντίσαμεν ποτε, οὐδὲ φροντίζομεν νὰ ἔχωμεν τοιαῦτα. Θέλομεν ὅμως τὴν ἀπρόσκοπτον συντήρησιν τοῦ φύλλου, ἐξ ἧς θὰ διευκολύνωνται καὶ αἱ περιοδεῖαι μας, τοῦτο δὲ ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἀνταποκριτῶν καὶ τῶν συνδρομητῶν μας. Ἐγκαίρως πληρωμὴ οὐδένα ἐκ τῶν δευτέρων ζημιώνει. Θὰ ὠφελήσῃ ὅμως γενικώτερον τὰ μέγιστα, διότι ἡμεῖς, ὅταν εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι καὶ ἐν ἀπουσίᾳ μας δὲν θὰ στενοχωρηθῇ τὸ γραφεῖον, θὰ ἀποκήσωμεν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ ἐπεκτείνωμεν τὸ κήρυγμά μας καὶ ὅπου ἤδη ἐξητήθημεν, καὶ ὅπου ἐν τῷ μέλλοντι θὰ ζητηθῶμεν, καὶ ὅπου ἐν ἡμεῖς αὐτοὶ, ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, ἠθέλομεν κρίνει πρόσφορον νὰ μεταβῶμεν.

Ἐλπίζομεν ὅτι μετ' οὐ πολλὴ ἀνταποκριταὶ ἡμῶν καὶ συνδρομηταὶ θὰ παρὰσχωσιν ἡμῖν διὰ τῆς προθύμου ἐκτελέσεως τῶν πρὸς τὴν «Ἀνέπαισιν» ὑποχρεώσεων των τὴν ποθητὴν ἐλευθερίαν ταύτην.

Η ΠΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΕΝΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΩΝ ΕΔΡΩΝ

Ἡ ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος προέβη εἰς τὸ νὰ συστάσῃ δι' ἐγγράφου τῆς πρὸς τὴν Σ. Κυβέρνησιν τὸ κατεπεῖγον τῆς πληρώσεως τῶν κενῶν ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει τὴν γνώμην διαφορετικὴν.

Ἡ πλήρωσις αὕτη ἐπιβάλλεται πρῶτον ἐν ὀνόματι τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας. Κατ' αὐτοὺς δὲν δύναται νὰ μείνῃ κενὴ μία ἐπισκοπικὴ ἑδρα πέραν τῶν τριῶν μηνῶν.

Θὰ εἴπῃ τις ἴσως ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἔμειναν κεναὶ ἐπισκοπαὶ ἐπὶ εἰκοσαετίαν καὶ τριακονταετίαν.

Ἄλλ' ἡ παρανομία δὲν ἀποτελεῖ νόμον, ἢ δὲ παράτασις αὐτῆς κορυφώνει μόνον τὴν ἀσέβειαν τῶν καταπατητῶν τῶν ἱερῶν Κανόνων.

Ἐπιβάλλεται δευτέρον ἡ ταχεῖα πλήρωσις τῶν ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν χάριν τῶν ἀπαρρησιζομένων ποιμένων.

Θὰ εἴπῃ τις ἴσως ὅτι ἐπίσκοποι δὲν ἐκλέγονται πάντοτε ἄνδρες ἐννοοῦντες καὶ ἐκκληροῦντες τὰ ποιμαντικὰ καθήκοντά των.

Ἄλλ' οἱ ἀρμόδιοι ὅς φροντίσουν νὰ ἐκλέξουν ἐπισκόπους γρηγορύντας καὶ ἀγρυπνοῦντας. Τολμῶμεν δὲ νὰ εἴπωμεν, βασιζόμενοι εἰς τὴν μαρτυρίαν τῶν πραγμάτων, ὅτι ὁ χειρότερος τῶν ἐπισκόπων δὲν δύναται νὰ φέρῃ τόσην παραλοσίαν ὅσην ἡ ἀνεκτοτέρα ἐπισκοπικὴ ἐπιτροπὴ.

Ἐπιβάλλεται τρίτον ἡ ταχεῖα πλήρωσις τῶν κενῶν ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ δοθῇ καιρὸς εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον, ὥστε νὰ προσέξῃ καὶ εἰς ζητήματα γενικώτερον ἐκκλησιαστικοῦ ἐνδιαφέροντος. Σήμερον τὰ γραφεῖα τῆς κατακλιζομένη ἀπὸ εὐτελεῖς καὶ ἀπογοητευτικὰς μικροπρόθεσας, αἵτινες κατὰ ἀγέλας ἐπέρχονται ἐκ τῶν κενῶν ἐπισκοπῶν. Ἀφ' ἑνὸς κληρικοὶ ἀλληλοκαταγγελλόμενοι διὰ τὰς εὐτελεστάτας καὶ ὀλιβερωτάτας αἰτίας· ἀφ' ἑτέρου λαῖκοι μὲ ἑκατοντάδας μικροαἰτιάσεων κατὰ ἱερέων. Οὕτως ἡ ἱερὰ Σύνοδος μετατρέπεται εἰς πταισματοδικεῖον καὶ πλημμελειοδικεῖον, καὶ ἔγκριτοι Συνοδικοὶ μᾶς εἶπον ἐπανειλημμένως, ὅτι ὑπὸ τοὺς ὄρους τοῦτους τὸ Συνοδικὸν ἔργον καταντᾷ ἄχαρι καὶ μικρολόγον, ἐπὶ δὲ καὶ ἐπιδημιᾷ διὰ διπλοῦν λόγον· α') διότι αἱ μικροασχολίαι του, ἀποστεροῦσαι αὐτὸ ἀπὸ ὑψηλοτέρας ἀσχολίας, τὸ ἐξευτελιζοῦσιν ὡς ἀκαρπὸν ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει· β') διότι κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις παρουσίαν τῶν Συνοδικῶν οἱ ἐπίσκοποι των παραλύουν, ἐπειδὴ οἱ ἐπίτροποι των δὲν δύναται ν' ἀτκήσωσι τὴν στοιχειώδη ἐπιβολήν.

Δι' ὅλα ταῦτα καὶ διὰ μυρία ἄλλα φρονοῦμεν ὅτι οἱ νῦν κυβερνῶντες δὲν θὰ διαφωνήσωσιν ὡς πρὸς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ πληρωθῶσιν ἄνευ ἀναβολῆς αἱ ἀπομένουσαι κεναὶ ἐπισκοπικαὶ ἑδραί.

Ἐν τούτοις εἶνε καὶ οἱ δυσπιστοῦντες. Καὶ τὴν δυσπιστίαν των στηρίζουσιν εἰς τὴν ἀνωμαλίαν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Κράτους, ἐπιταθεῖσαν μετὰ τὰς τελευταίας βροχὰς καὶ τὴν ἐνσκηψιν τοῦ περονεοσκόρου.

Περὶ τῶν κυβερνῶντων ἡμεῖς ἔχομεν ὑπόληψιν μὴ ἐπιτρέπουσαν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τοιοῦτος λόγος δύναται ν' ἀσκήσῃ ἐπὶ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν.

Ἐπὶ τόσον χρόνον ἀφῆθησαν κεναὶ τόσαι ἐπισκοπαί. Καὶ ἀντὶ τῆς ἐπὶ τὴν εἰς τὰ οἰκονομικά μας χάος. Ἐν λοιπὸν λογαριασθῇ ὅτι πάλιν εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας πρέπει

νὰ γείνουν οἱ οἰκονομίαι, ὁρίζομεθα ὅτι τὸ μέτρον ὅχι μόνον δὲν θὰ βοηθῇ εἰς τὴν οἰκονομικὴν μας κατάστασιν, ἀλλὰ καὶ θὰ τὴν ἐπιδεινώσῃ. Διότι ὅπου ἀθετεῖται ὁ Θεὸς καὶ ἐπιζητεῖται ἡ σωτηρία διὰ τῆς θυσίας, οὕτως εἰπεῖν, αὐτοῦ, ἡ ποινὴ ἐπέρχεται διὰ τῆς αὐθιγείας τῶν συστριμμάτων καὶ τῶν ἐρειπίων.

Ἐν προκλήσει νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἡ ἀρχὴ τῶν οἰκονομῶν, δύναται νὰ ἐπικτηθῶσιν αὐταὶ εὐλογώτατα εἰς τόσας θέσεις πολυτελείας ἢ ἀργουσίας, καὶ ὅχι εἰς τὰς ἐπισκοπικὰς θέσεις, αἵτινες εἶνε ἐπιτακτικαί, ἀπαρτηταί, καὶ πρῶτης, οὕτως εἰπεῖν, ἀνάγκης.

Ὅ,τι ἀξίζει καὶ πρέπει νὰ ἐπασχολήσῃ τοὺς ἀρμόδιους εἶνε ἡ ἐκλογὴ τῶν προσώπων τῶν δυναμένων ν' ἀνταποκριθῶσι πιστότερον εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιωματος καὶ νὰ συμβάλωσιν ἀποτελεσματικώτερον εἰς τὴν ἀνθρώπινον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν καθίστατος. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν παρουσιάζει δυσχερεῖας· οἱ ὑποψήφιοι δὲν θὰ εἶνε βρέφη, ἀλλ' ἄνδρες μὲ παρελθὸν καὶ μετ' ἐκείνου. Καὶ τοῦτο ὅς δώσῃ τὴν ψῆφον τὴν μέλαιναν ἢ τὴν ψήφον τὴν λευκὴν.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ὑπὸ Μιχαὴλ καὶ Νικολάου Ι. Γαλανοῦ.

(Συνεχεῖα περιχομένων τοῦ Α' τόμου.)

Λόγος ΙΑ' πρὸς ἀνομοίους περὶ ἀκαταλΐπτου.

Ὅτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη κηρύττει τὸν Χριστὸν· ὅτι ὁ Υἱὸς εἶναι ἰσότητος πρὸς τὸν Πατέρα· ὅτι ἡ εἰς τὰς Ἐκκλησίας συγκέντρωσις ἐξάπτει τὸν ζῆλον καὶ λαμπρύνει τὴν Ἐκκλησίαν· καὶ ὅτι ἡ οἰκογένεια πρέπει νὰ συνεκκλησιασθῇ.

Λόγος ΙΒ'· Εἰς τὸν παραλυτικόν.

Διαφορὰ δυνάμεως ἀγγέλου καὶ ἐξουσίας Δεσπότου· ὑπομονὴ καὶ καρτερία τοῦ παραλυτικοῦ· διὰ τὸ Ἰησοῦς κατ' ἐκλογὴν ἐθεράπευσεν αὐτόν· ἡ διεστρωμένη θρῆνις τῶν φθονερῶν· ἡ ἀπολογία τοῦ Ἰησοῦ.

Λόγος περὶ τοῦ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός.

Ἀπειδείξαι διὰ τῆς ταχείας διαδόσεως καὶ τῆς νίκης τῆς διδασκαλίας του μὲ μαθητὰς εὐτελεῖς καὶ ἀδυνάτους καὶ ἀντιπαλαίσαντας πρὸς πολλὴν κακίαν καὶ πρὸς ὅλον τὸν κόσμον· ἀπὸδείξει διὰ τῶν προφητειῶν περὶ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του καὶ τῆς ἐκπληρώσεως αὐτῶν· ἀπὸδείξει διὰ τοῦ μετὰ τὴν σταύρωσιν θριάμβου· ὕμνος πρὸς τὸν Σταυρόν· ἀπὸδείξει τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς ἐπαληθεύσεως τῶν περὶ τῆς νίκης τῆς Ἐκκλησίας προφητειῶν αὐτοῦ· θαυμασία ἐξιστόρησις τῶν ἐργῶν καὶ τῶν θριάμβων τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ Ἰουδαίων· Λόγος Α'.

Ὁ ἐνθουσιαστὴς καὶ τὰ χειροκροτήματα τοῦ ἀκροατη-

ρίου· αἱ ἐορταὶ τῶν Ἰουδαίων, καὶ διατὶ τοὺς ὀνομάζει ἀθλίους· ὅτι αἱ συναγωγαὶ τῶν Ἰουδαίων εἶνε σπήλεια καὶ καταγώνια καὶ τόποι εἰδωλολατρείας· ἐλεγχος τῶν Ἰουδαϊζόντων χριστιανῶν· ἡ διαιμονολογία, ἡ ἀσελγεία καὶ τὰ ἄλλα ἐγκλήματα τῶν Ἰουδαίων· ὅτι αἱ θυσίαι τῶν καὶ αἱ ἐορταὶ τῶν εἶνε βδελυκταὶ εἰς τὸν Θεόν· διαμαρτύρησις τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ ἀκροατήριόν του.

Κατὰ Ἰουδαίων· Λόγος Β'.

Ὅτι οἱ ἐμμένοντες ἔστω καὶ ἐν μέρει εἰς τὸν Ἰουδαϊκὸν νόμον πρὸς δικαιοσύνην τῶν ἐκπίπτουσιν ἀπὸ τῆν χάριν τοῦ Χριστοῦ· καὶ ὅτι οἱ ἄνδρες ἀρεῖλουσι νὰ ἐμποδίζωσι τὰς γυναικὰς τῶν ἀπὸ τοῦ νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὰς Ἰουδαϊκὰς ἐορτάς· κραυγὴ τοῦ Χρυσοστόμου κατὰ τῶν μὴ ἀγαπώντων τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Κατὰ Ἰουδαίων· Λόγος Γ'.

Ἡ ἐκ τῆς φιλονεικίας βλάβη καὶ ἡ ἐκ τῆς ὁμοιοῦς δύναμις· ἀπὸ τὰς ἐρίδας οὐδὲν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν χειρότερον· ἡ περὶ τοῦ Πάσχα ἀπόφασις τῶν πατέρων τῆς ἐν Νίκαιᾳ Συνόδου καὶ ἡ ἀξία τῶν Πατέρων τούτων· διὰ τὴν ὅτι Χριστὸς ἐτέλεσε τὸ Πάσχα τῇ κεινῇ ἐκείνῃ· πρὸς τὴν ἡ νηστεία τῶν Τεσσαράκοντα ἡμερῶν καθαρὰ συνείδησις καὶ Πάσχα· ὅτι δὲν δύναμεθα νὰ τελώμεν Πάσχα καθ' ἣν ἡμέραν ἐσταυρώθη ὁ Χριστός· ἡ εἰρήνη ἐν τῇ λειτουργίᾳ καὶ τῇ ἀπολύσει· προτροπὴ τῶν Ἰουδαϊζόντων ὅπως συμφωνήσωσι μετὰ τῆς λοιπῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ Ἰουδαίων· Λόγος Δ'.

Ὅτι ἀνάγκη νὰ ἀποκαλυφθῇ ἡ ποίμνη· ὅτι ἡ νηστεία τῶν Ἰουδαίων εἶνε ἀσεβής· ὅτι ὁ χριστιανὸς δὲν δικαιούται ν' ἀκολουθῇ ἔθιμα Ἰουδαϊκά· τόπος καὶ καιρὸς τοῦ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων· διὰ τὴν ὅτι Θεὸς ἀφῆκε τὰς θυσίας ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους· προτροπὴ πρὸς διόρθωσιν τῶν ἀδελφῶν.

Κατὰ Ἰουδαίων· Λόγος Ε'.

Ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι δὲν δύνανται νὰ ἐορτάζωσιν ἐξω τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ ναοῦ· ὅτι ὁ ναὸς δὲν θὰ ἀνεγερθῇ πλέον· ἀπόδειξις τούτου ἐκ τῆς σχετικῆς προφητείας τοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῶν προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ἰδίως τῆς ὁράσεως τοῦ Δανιήλ, ὅς καὶ διὰ τῆς μεταιώσεως τῶν ἀποπειρῶν πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Εἰς τὸν Πλυσμὸν καὶ εἰς τὸν Λαζαρόν τὸν Πτωχόν

Ὡς τὸς τῆς ἐρχομένης ἐβδομάδος θ' ἀποσταλῇ πρὸς τοὺς συνδρομητάς τῆς νεοελληνικῆς μεταφράσεως τῶν Ἀπάντων τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τὸ Β' τεύχος τοῦ Β' τόμου.

Τὸ τεύχος τοῦτο ἐμπεριέχει τοὺς λόγους εἰς τὸν πλυσμὸν καὶ εἰς τὸν Λαζάρου τὸν πτωχόν, λόγους θαυμασίους καὶ ὑπερόχους, οἵτινες μόνον ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ χρυσορρήμονος ἠδύναντο νὰ ἐκπαρευθῶσιν. Ἡ μοναδικὴ ἰδιοφυΐα του καὶ τὰ ἐξαιρετὰ χαρίσματα του διαφαίνονται περιλάμπρως ἐν αὐτοῖς. Διατρέχων τις τὰς γραμμάς των θ' ἀφήσῃ πολλὰς τὸ βιβλίον, εἰα νὰ ἀναμετρήσῃ καλῆτερον ὅποιος ὑπῆρξεν ὁ ρήτωρ ἐκεῖνος καὶ διδάσκαλος, ὅστις ἠμπόρεσε νὰ

συλλάβῃ τοιαύτας σκέψεις καὶ παρατηρήσεις καὶ νὰ τὰς διατυπώσῃ τόσον ἀπαραμύλλως. Οἱ περὶ Λαζάρου καὶ πλουσίου λόγοι δὲν ἀποτελοῦσι διδαχὴν μόνον καὶ ρητορείαν πρώτης δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ ποιήσιν καὶ μουσικὴν ὑψίστης παθητικότητος καὶ ὁρμονίας, ἔρχονται δὲ συχνὰ στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας βαυβύτατα συγκινηθέντος ἡ ἐξέλλωσις ἐνθους αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐπευφημήσῃ καὶ νὰ χειροκροτήσῃ, ὡς ἔπραττον ἐν Ἀντιοχείᾳ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ πτ' Ἰλας τὰς ἀπαγορεύσεις τοῦ Ἰδίου. Οἱ ἀναγνώσται τοῦ Β' τεύχους θέλουσιν ἴδει ὅτι ἡ κρίσις ἡμῶν αὕτη ἀχρότατα ἐκφράζει, ὅτι θὰ αἰσθανθῶσιν οἱ ἴδιοι ἐμβλέποντες εἰς τὰς ἀνεφίκτου κάλους καὶ ζωῆς ρητορικὰς στροφὰς τοῦ Χρυσοστόμου.

ΤΙΜΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ ΚΑΙ ΣΕΜΑΤΩΝ 'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Τὸ κατὰ Ματθαῖον Ἀγιον Εὐαγγέλιον μετὰ συντόμου ἐρμηνείας καὶ προσευχῶν, ἐκδόσις α' Ἀναπλάσεως, συστάσει καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐκ τελείων 360 κομφῶς δεδεμένον, τιμᾶται :

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 1

Ἐν τῇ Ἑξωτερικῇ φρ. χρ. 1

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἐπιβαρύνονται καὶ μετὰ τὰ ἐπὶ συστάσει ταχυδρομικὰ λεπτὰ 30, οἱ δὲ τοῦ Ἑξωτερικοῦ μετὰ λεπτὰ 50.

Ἰπάρχει καὶ ἐκδόσις ἐπὶ πολυτελεῶς χάρτου χρυσοδέτου ἀντὶ δρ. 3 ἢ φρ. χρ. 3, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν.

Σώματα α' Ἀναπλάσεως 12 ἐτῶν δρ. ἢ χρ. φρ. 30.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἐπιβαρύνονται καὶ μετὰ τὰ ἐπὶ συστάσει ταχυδρομικὰ δρ. 3,35· ὁμοίως καὶ οἱ ἐν τῇ Ἑξωτερικῇ μετὰ φρ. χρ. 5.

Σώματα α' Ἀγέλης ἐτῶν 4 δρ. ἢ φρ. 20, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν.

Πᾶσα αἴτησις πρὸς προμήθειαν ἀντιτύπων ἢ σωμάτων γίνεται εἰς τὸν πράκτορα τῆς α' Ἀναπλάσεως κ. Γεώργιον Ἰωαννίδην μὴ δικαιοῦμενον νὰ ἐκτελέσῃ οὐδεμίαν αἴτησιν ἀνευ προκαταβολῆς τοῦ ἀντιτίμου καὶ τῶν ταχυδρομικῶν. Τὸ Πρακτορεῖον εὑρίσκεται ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Σουλῶγος α' Ἀναπλάσεως πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁδὸς Φιλέσσα, ἀριθ. 5.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 25 Ἰουνίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. Η'. 5—13

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. Γ'. 18—23

Κυριακὴ 2 Ἰουλίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. Η'. 28—34 καὶ Θ'. 1

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. Γ'. 1—11

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς 'Αναπλάσεως,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Ὡρ. 8 — 9 μ. μ.

Κυριακὴ 25 Ἰουνίου Μιχ. Ι. Γαλανός

Ἐν Πειραιεὶ

ἐν τῷ Ζαννεῖφ Ὁρθανοτροφεῖον

Ὡρ. 4—5 μ. μ.

Κυριακὴ 25 Ἰουνίου Γ. Μακρῆς